

За Ю. О. Гвоздевим.

« Що посієш, те й пожнеш»

(Екологічна казка для учнів молодших класів)

Беруть участь ляльки: Дівчинка, ведмідь. Тато, мама, білочка, їжачок.

На ширмі ліворуч серед дерев стоїть будиночок. В ньому живе дівчинка з батьками.

Дівчинка виходить з будиночка і іде стежкою до лісу. На пеньку сидить ведмідь.

ДІВЧИНКА. Ой! (злякано) Доброго дня, дядьку Михайле.

ВЕДМІДЬ. А нас ти чим будеш пригощати дівчино?

ДІВЧИНКА. Мені нема вас чим пригощати, дядьку Михайле.

ВЕДМІДЬ. Недобре яюсь виходить. Несправедливо. Ти в нас хочеш нарвати ягід для

Батьків, а нам від вас гостинців немає.

ДІВЧИНКА. Дядьку Михайле! Адже в лісі завжди було багато ягід, всім вистачало.

ВЕДМІДЬ. Правильно говориш, дівчинко!

Раніше й лісів було більше, і ліси були густими. А тепер поглянь, ліс наскрізь світиться!

Зараз нам самим ягід на прогонування не вистачає. Так, що вибачай, восени, якщо ліс ще буде живий, ми дамо тобі різних саджанців. Сади їх біля свого будинку.

Дівчинка образилась і з плачами побігла додому. Коли батьки вернулися з роботи дівчинка все розповіла.

ДІВЧИНКА. Тому, мамо, ведмідь так мене образив.

ТАТО. Іди в інший ліс, де росте ліщина, по горішки.

Наступний день. Дівчинка біжить до лісу. В лісі зустріла білочку.

БІЛОЧКА. Здрастуй, дівчинко! Ти щось забула в лісі, чи зайшла погуляти

ДІВЧИНКА. Я прийшла у ліс за горішками.

БІЛОЧКА. А мені що принесла?

ДІВЧИНКА. Нічого. Адже лісові горішки ростуть самі і їх усім хватає.

БІЛОЧКА. Ні моя люба. Ліс-це дім для нас, лісових мешканців. А у чужі будинки приходять з гостинцями і по запрошеннях. А горішків нема, неврожайний рік, самим не хватає. Бери восени саджанці ліщини, висаджуй біля свого будинку і матимеш горішки.

Дівчинка з плачами побігла додому.

ДІВЧИНКА. Тому мамо! Білочка мене так образила! Не дала мені горішків.

ТАТО. Завтра ми підемо до лісу усією сім'єю по гриби.

МАМА. Підемо далеко за річку. Не хвилюйся, доню. Усе буде добре.

Наступний день. Батьки з дочкою ідуть до лісу. Назустріч їм виходить їжачок.

ЇЖАЧОК. Здрастуйте, шановні гості! З чим до нас завітали.

ДІВЧИНКА. Здрастуй, їжачок. Я ось із мамою і татом прийшли грибочків назбирати.

ЇЖАЧОК. А що ви зробили для росту грибків. Скажіть мені, любі.

ДІВЧИНКА. Нічого! Адже гриби самі по собі ростуть у лісах і всі, кому не лінь, завжди їх збирали.

ЇЖАЧОК. Так то воно так, але зараз гриби захворіли, і я не раджу вам їх збирати. Приходьте восени за грибницями, викопаете. Посадите їх біля будинку, доглядатимете, і пригощайтесь на здоров'я!

Та ніхто не дослухався до слів їжачка. Зарозуміла сім'я назбирала повні кошики грибів і пішли додому.

Батьки чистять гриби дома.

ДІВЧИНКА. Ох і гарні грибочки, ох і гарні.

МАМА. Та ні доню. Щось вони не ті, що були раніше.

ТАТО. І мені здається, що не варто вживати ці гриби, дивіться, які вони стали, коли поварились. (показує гриби)

ДІВЧИНКА. Їжачок був правий. Ми дарма їх не послухались.

Через декілька днів дівчинка знову пішла до лісу, за ріку, де збирали гриби. Її зустрів

Їжачок.

ЇЖАЧОК. Здрастуй дівчинко! Чого ти цього разу прийшла до лісу.

ДІВЧИНКА. Здрастуй їжачок. Ми ледве не отруїлися грибами. Раніше усі гриби в лісі були їстівними.

ЇЖАЧОК. Раніше.. Раніше і ліси були чистими, і повітря і дощі..

ДІВЧИНКА. А чому, чому гриби стали поганими.

ЇЖАЧОК. Це ви люди, отруїли все навколо себе. І тому хворіє не лише ліс, а й гриби, земля хворіє, і вода, і повітря, і дощі йдуть отруйні. Як у вас, у людей говориться « Що посієш, те й пожнеш». А ти приходь, дівчинко, в ліс з батьками послухати тишу чи спів пташок. Адже в лісі можна осягнути оту велику мудрість природи...